

Referències del *Quadern d'activitats*

DE L'1 AL 7 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 44, 45

«Josep perdona els seus germans»

(Gènesi 44:1, 2) Després Josep va donar aquesta orde al seu majordom: «Ompli de queviures els sacs d'aquesta gent, tant com en puguen dur, i posa els diners que pague cada un a la boca del seu sac. ² I en el sac del més menut posa-hi la meua copa, la copa de plata, junt amb els seus diners.» El majordom ho va fer tal com Josep li ho havia manat.

w15 1/5 14, 15

«M'he de posar al lloc de Déu?»

Josep va seguir amb el seu pla. Va fer que el seu majordom perseguira els seus germans, que els arrestara i els acusara de furtar la copa. Quan la va trobar en el sac de Benjamí, els va fer tornar on estava Josep. Josep tenia ara l'oportunitat de vore quina classe de persones eren els seus germans. Judà va fer de portaveu. Va suplicar pietat, inclús es va oferir amb els seus germans a fer-se esclaus de Josep. Però ell no ho va acceptar i va manar que només Benjamí es quedara en Egipte i que els altres se n'anaren (Gènesi 44:2-17).

Judà, commogut, li va respondre que Benjamí era el preferit de son pare, «l'únic que li quedava dels fills de la seua mare». Aquelles paraules degueren tocar-li el cor a Josep, ja que ell també era fill de la mare de Benjamí, Raquel. Igual que son pare, Josep recordava amb carinyo a Raquel, qui va morir donant a llum a Benjamí. Potser eixe vincle feia que Josep estimara encara més el seu germà (Gènesi 35:18-20; 44:20).

Judà va implorar a Josep que no fera esclau a Benjamí. Fins i tot es va oferir ell mateix com a esclau en lloc d'ell. Finalment, li va fer la següent súplica: «Com puc tornar a casa del meu

pare si el xiquet no ve amb mi? Jo no podria suportar la desgràcia que cauria sobre el meu pare!» (Gènesi 44:18-34). Sens dubte, estes eren les paraules d'un home que havia canviat. No només va mostrar penediment, sinó també una gran consideració, generositat i compassió.

Josep ja no podia reprimir més les emocions. Després de fer eixir tots els seus servents, es posà a plorar tan fort que els seus plors van arribar al palau del faraó. Per fi va revelar qui era: «Jo sóc Josep, el vostre germà». Els seus germans es quedaren de pedra. Josep els va abraçar com a mostra que els perdonava tot el que li havien fet (Gènesi 45:1-15). D'esta manera, va imitar la disposició de Jehovà, qui perdona generosament (Salm 86:5). I nosaltres? Mostrem la mateixa disposició?

(Gènesi 44:33, 34) Ara, per tant, et demane que em deixes quedar ací com a esclau del meu senyor en comptes del xiquet, i que ell torne a casa amb els seus germans. ³⁴ Com puc tornar a casa del meu pare si el xiquet no ve amb mi? Jo no podria suportar la desgràcia que cauria sobre el meu pare!»

(Gènesi 45:4, 5) Llavors Josep digué als seus germans: «Acosteu-vos cap a mi.» Ells se li van acostar, i els tornà a dir: «Jo sóc Josep, el vostre germà, que vosaltres vau vendre a uns que anaven a Egipte. ⁵ Però no vos dolga ni vos sàpia greu d'haver-ho fet: és Déu qui m'ha enviat ací abans que vosaltres, per a conservar-vos la vida.»

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 44:13) Ells es van esgarrar els vestits. Van carregar els ases i se'n tornaren a la ciutat.

it-2 788

Esgarrar-se els vestits

Manera habitual que tenien els jueus, així com altres orientals, de manifestar el dolor, en

particular a l'assabentar-se de la mort d'algun familiar. Generalment, esta acció consistia en esgarrar-se els vestits per la part davantera i deixar el pit al descobert. Era estrany esgarrar el vestit per complet fins al punt que no es poguera dur posat.

Este costum es menciona per primera vegada en la Bíblia en el cas de Rubén, el fill major de Jacob. Al tornar a la cisterna i no trobar a Josep, es va esgarrar els vestits i va dir: «El xic ja no és ací! On puc anar jo, ara?». Com a primogènit, era especialment responsable del seu germà menut. Igualment, Jacob es va esgarrar els vestits i es va posar una roba de sac en senyal de dol quan el van informar que el seu fill, suposadament, havia mort (Gn 37:29, 30, 34). En Egipte, els mig germans de Josep també van mostrar el seu dolor esgarrant-se els vestits quan es va acusar a Benjamí de lladre (Gn 44:13).

(Gènesi 45:5-8) Però no vos dolga ni vos sàpia greu d'haver-ho fet: és Déu qui m'ha enviat ací abans que vosaltres, per a conservar-vos la vida. ⁶ Ja fa dos anys que hi ha fam al país i encara en passaran cinc sense conreu ni sega. ⁷ Déu m'ha enviat ací abans que vosaltres per assegurar-vos la supervivència en aquest país i salvar prodigiosament les vostres vides. ⁸ No sou vosaltres els qui em vaueu enviar ací, sinó Déu. Ell ha fet que jo fóra com un pare per al faraó, m'ha fet senyor de totes les seues possessions i governador de tot el país d'Egipte.

w04 15/8 15 § 15

Odiat sense motius

¹⁵ Què ens pot ajudar a no amargar-nos ni a guardar rancor a qui ens odia sense motius? Recordem que els nostres principals enemics són Satanàs i els dimonis (Efesis 6:12). Encara que hi ha persones que ens persequen a consciència, molts dels qui s'oposen al poble de Déu ho fan per ignorància o perquè han sigut manipulats per altres (Daniel 6:4-16; 1 Timo-

teu 1:12, 13). Jehovà «vol que tots els hòmens se salven i arriben al coneixement de la veritat» (1 Timoteu 2:4). De fet, alguns que en un temps s'oposaven a la veritat ara són germans nostres per haver observat la nostra conducta excel·lent (1 Pere 2:12). A més, podem aprendre una lliçó de l'exemple de Josep, fill de Jacob. Encara que va patir molt per culpa dels seus mig germans, no els va guardar rancor. Per què no? Perquè va entendre que la mà de Jehovà havia estat en tot el que va passar i que havia dirigit els assumptes per a dur a terme el Seu propòsit (Gènesi 45:4-8). Jehovà pot fer que qualsevol patiment injust que estem passant acabe donant glòria al seu nom (1 Pere 4:16).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 45:1-15) Josep no pogué dominar més l'emoció davant tots els qui l'envoltaven i va cridar: «Feu eixir tot el món de davant de mi.» Així, en el moment en què es va fer conèixer als seus germans, no hi havia cap dels seus assistents. ² Josep es posà a plorar tan fort, que els egipcis ho van sentir i ho va saber fins la cort del faraó. ³ I va dir als seus germans: «Jo sóc Josep. ¿Encara és viu mon pare?» Els seus germans no li podien respondre, de tan esglaiats que estaven de tenir-lo davant. ⁴ Llavors Josep digué als seus germans: «Acosteu-vos cap a mi.» Ells se li van acostar, i els tornà a dir: «Jo sóc Josep, el vostre germà, que vosaltres vaueu vendre a uns que anaven a Egipte. ⁵ Però no vos dolga ni vos sàpia greu d'haver-ho fet: és Déu qui m'ha enviat ací abans que vosaltres, per a conservar-vos la vida. ⁶ Ja fa dos anys que hi ha fam al país i encara en passaran cinc sense cultiu ni sega. ⁷ Déu m'ha enviat ací abans que vosaltres per assegurar-vos la supervivència en aquest país i salvar prodigiosament les vostres vides. ⁸ No sou vosaltres els qui em vaueu enviar ací, sinó Déu. Ell ha fet que jo fóra com un pare per al faraó, m'ha fet senyor de totes les

seues possessions i governador de tot el país d'Egipte. ⁹ Afanyeu-vos a anar a trobar mon pare i digueu-li: "Això diu el teu fill Josep: Déu m'ha fet senyor de tot Egipte. Baixa al meu costat, no tardes. ¹⁰ Viuràs a la regió de Goixen, prop de mi, amb els teus fills, els teus néts, els teus ramats d'ovelles i vaques i amb tots els teus béns. ¹¹ Allà jo et mantindré, perquè encara queden cinc anys de fam. No vull que et manque res a tu, ni a la teua família, ni als teus ramats." ¹² Vosaltres mateixos i tu, Benjamí, germà meu, podeu comprovar amb els vostres propis ulls que sóc jo qui vos parla. ¹³ Feu saber també a mon pare quina alta dignitat ocupe a Egipte i expliqueu-li tot el que heu vist. I porteu ací mon pare com més prompte millor.» ¹⁴ Josep es va llançar al coll del seu germà Benjamí plorant, i Benjamí també plorava abraçat a ell. ¹⁵ Després va besar els altres germans, cobrint-los de llàgrimes. Després d'això, els seus germans es posaren a conversar amb ell.

Josep perdona els seus germans

(Gènesi 44:1, 2) Després Josep va donar aquesta orde al seu majordom: «Ompli de queviures els sacs d'aquesta gent, tant com en puguen dur, i posa els diners que pague cada un a la boca del seu sac. ² I en el sac del més menut posa-hi la meua copa, la copa de plata, junt amb els seus diners.» El majordom ho va fer tal com Josep li ho havia manat.

(Gènesi 44:33, 34) Ara, per tant, et demane que em deixes quedar ací com a esclau del meu senyor en comptes del xiquet, i que ell torne a casa amb els seus germans. ³⁴ Com puc tornar a casa del meu pare si el xiquet no ve amb mi? Jo no podria suportar la desgràcia que cauria sobre el meu pare!»

(Gènesi 45:4, 5) Llavors Josep digué als seus germans: «Acosteu-vos cap a mi.» Ells se li van acostar, i els tornà a dir: «Jo sóc

Josep, el vostre germà, que vosaltres vau vendre a uns que anaven a Egipte. ⁵ Però no vos dolga ni vos sàpia greu d'haver-ho fet: és Déu qui m'ha enviat ací abans que vosaltres, per a conservar-vos la vida.»

(Salm 86:5) Tu, Senyor, ets indulgent i bo, ric en l'amor per a tot aquell que t'invoca.

(Lluc 17:3, 4) Estigueu alerta! Si el teu germà et fa una ofensa, reprén-lo, i si se'n penedeix, perdona'l. ⁴ I si t'ofén set vegades al dia i set vegades torna per dir-te: «Me'n penedisc», tu l'has de perdonar.

(Miquees 7:18, 19) Quin déu es pot comparar amb tu, tu que perdones les culpes i passes per alt les infidelitats de la resta del teu poble, de la teua heretat? No mantens per sempre l'enuig: tu et complaus a estimar. ¹⁹ De nou et compadiràs de nosaltres: trepitjaràs les nostres culpes i tiraràs al fons del mar tots els nostres pecats.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Exemples de conversacions

(2 Timoteu 3:1-5) Ja saps que en els darrers dies vindran temps difícils. ² Hi haurà hòmens egoistes, amics dels diners, vanitosos, orgullosos, difamadors, rebels als pares, desagraïts, profanadors, ³ sense cor, venjatiu, calumniadors, intemperants, cruels, enemics del bé, ⁴ traïdors, impulsius, engegats, amics del plaer més que de Déu. ⁵ Aqueixos hòmens mantindran les aparences de la pietat, però rebutjaran la força que posseeix. Aparta't de gent així!

(Apocalipsi 21:3, 4) I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: «Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els hòmens. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". ⁴ Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat.»

Discurs

w06 1/2 31

Preguntes del lector

¿Va usar Josep, un servent fidel de Jehovà, una copa especial de plata per a practicar l'endevinació, com pareix indicar Gènesi 44:5?

No tenim raons per a pensar que Josep practicara cap forma d'endevinació.

La Bíblia revela que Josep sabia la veritat sobre l'ús de les arts màgiques per a endevinar el futur. Anys abans, quan se li va demanar que interpretara els somnis del faraó, Josep va dir repetidament que només Déu pot revelar el futur. Per això el faraó va reconèixer que havia sigut el Déu de Josep –el Déu verdader, i no poders ocults– qui li havia revelat detalls sobre el que anava a passar (Gènesi 41:16, 25, 28, 32, 39). Més tard, en la llei de Moisès, Jehovà va prohibir l'ús de la màgia o l'endevinació, i d'esta manera va confirmar que només Ell té la capacitat de predir el futur (Deuteronomi 18:10-12).

Llavors, per què Josep va dir per mitjà del seu majordom que usava una copa de plata «per a endevinar el futur»?* (Gènesi 44:5) Per a entendre-ho, hem d'analitzar les circumstàncies en què es va dir açò.

Per causa d'una gran fam que assolava la regió, els germans de Josep havien viatjat a Egipte per a obtenir provisions. Anys abans, ells havien venut a Josep com a esclau. Ara, sense saber-ho, li demanaven ajuda al seu propi germà, qui s'havia convertit en l'administrador d'aliments d'Egipte. Josep no els va revelar la seua identitat, en comptes d'això, va decidir posar-los

* *The Holy Bible, With an Explanatory and Critical Commentary* (La Santa Bíblia, amb comentaris explicatius i crítics), editada per F. C. Cook, descriu esta pràctica antiga d'esta manera: «Es practicava llançant or, plata o joies a l'aigua i observant la seua aparença; o simplement mirant a l'aigua com si fora un espill». El comentarista bíblic Christopher Wordsworth diu: «A voltes s'omplia la copa d'aigua, i la resposta depenia de les imatges que el sol formava en l'aigua».

a prova. Volia saber si realment estaven penedits i fins a quin punt estimaven a son pare Jacob i al seu germà Benjamí, el fill predilecte de son pare. Per a aconseguir açò, Josep va preparar un estratagema (Gènesi 41:55–44:3).

Josep va ordenar a un dels seus servents que omplira de provisions els sacs dels seus germans, que hi col·locara dins els diners de cada u, i que ficara la seua copa de plata en el sac de Benjamí. En tot eixe temps, Josep estava *representant* el paper d'un administrador d'una terra pagana, i per això, va adaptar la seua manera de comportar-se i parlar davant dels seus germans, que no sospitaven res.

Quan els seus germans van comparèixer davant de Josep, ell va continuar actuant i els va preguntar: «¿No sabíeu que un home com jo té el do d'endevinar?» (Gènesi 44:15). Per tant, la copa era, òbviament, part de l'estratagema. El fet que Josep l'utilitzara per a endevinar era tan fals com que Benjamí l'havia furtada.

DEL 8 AL 14 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 46, 47

«Aliment en temps de fam»

(Gènesi 47:13) La fam era tan greu que ja no hi havia pa en tot del país. A Egipte i a Canaan la gent defallia de tanta fam.

w87 1/5 15 § 2

Salvant la vida en temps de fam

² Els set anys d'abundància van passar, i tal com havia predit Jehovà, va començar la fam; una fam que no només va afectar a Egipte, sinó a tota la superfície de la terra. Quan la gent d'Egipte li va demanar pa al faraó, este els va dir «que anaren a trobar Josep i feren tot el que ell els diguera». Josep va vendre gra als egipcis fins que se'ls acabaren els diners. Llavors, va acceptar com a pagament el seu bestiar. Finalment, els egipcis van anar a Josep i li van dir: «Compra'ns a nosaltres amb les nostres pro-

pietats a canvi de pa: tots nosaltres, amb les nostres propietats, serem esclaus del faraó». De manera que Josep va comprar totes les terres d'Egipte per al faraó (Gènesi 41:53-57; 47:13-20).

(Gènesi 47:16) Josep els contestà: «Si heu acabat els diners, porteu-me el bestiar, i jo vos donaré menjar a canvi del bestiar.»

(Gènesi 47:19, 20) ¿Hem de morir de fam davant els teus ulls i s'han de perdre els nostres camps? Compra'ns a nosaltres amb les nostres propietats a canvi de pa: tots nosaltres, amb les nostres propietats, serem esclaus del faraó. Però dóna'ns llavor perquè puguem sobreviure i les nostres terres no es tornen ermes.»²⁰ Josep va comprar per al faraó totes les terres d'Egipte, perquè un per un tots els egipcis venien el seu camp, obligats per la fam. Així, el país sencer va acabar essent propietat del faraó.

(Gènesi 47:23-25) Josep va dir al poble: «Hui vos he comprat, a vosaltres i les vostres terres, per al faraó. Ací teniu la llavor per a sembrar els camps.»²⁴ Al moment de la collita, en donareu una cinquena part al faraó, mentre que les altres quatre parts seran per a vosaltres: vos serviran per a sembrar els camps i per a alimentar-vos, vosaltres, les vostres famílies i els vostres infants.»²⁵ Ells van respondre: «Ens has salvat la vida. N'hi ha prou, senyor, que ens condisques el teu favor; nosaltres acceptem de ser esclaus del faraó.»

kr 234, 235 § 11, 12

El Regne complix el propòsit de Déu en la terra

¹¹ **Abundància.** El món està patint fam espiritual, tal com va predir la Bíblia: «Véuen dies que enviaré fam al país: no fam de pa ni set d'aigua, sinó fam d'escoltar la meua paraula. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà» (Amós 8:11).

¿Patixen també eixa fam els ciutadans del Regne de Déu? Jehovà va predir que hi hauria un gran contrast entre el seu poble i els seus enemics: «Els meus servents menjaran, i vosaltres passareu fam; els meus servents podran beure, i vosaltres passareu set; els meus servents viuran feliços, i vosaltres estareu avergonyits» (Isaïes 65:13). Has pogut vore personalment el compliment d'estes paraules?

¹² L'aliment espiritual que tenim és cada volta més variat i més abundant. Les publicacions bíbliques, les gravacions en àudio i vídeo, les reunions, les assemblees i tota la informació publicada al nostre lloc web són com les aigües que ens sostenen espiritualment enmig d'este món desèrtic (Ez 47:1-12; Jl 4:18 [3:18 *NM*]). Veritat que és emocionant vore hui en dia el compliment de les promeses d'abundància que Jehovà ha fet? Estàs fent esforços per alimentar-te regularment de la taula de Jehovà?

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 46:4) Jo mateix baixaré amb tu a Egipte i te'n faré tornar. I, quan muires, Josep et tancarà els ulls.»

it-2 691 § 16

Postures i gestos

Tancar els ulls d'algú que havia mort. Tancar els ulls d'algú que havia mort era principalment responsabilitat del primogènit. Quan Jehovà li va dir a Jacob: «Josep et tancarà els ulls» (Gn 46:4), pareix que estava indicant-li que el dret de primogènit seria per a Josep (1Cr 5:2).

(Gènesi 46:26, 27) Els membres de la família de Jacob, els seus descendents directes que van entrar a Egipte, eren un total de seixanta-sis, sense comptar les mullers dels seus fills.²⁷ Amb els dos fills de Josep que li van nàixer a Egipte, el total de membres de la família de Jacob que van entrar a Egipte era de setanta-cinc persones [«70» en *NM*; nota *BVI*: «Ací seguim el text grec»].

nwtsty nota d'estudi de Fets 7:14

En total setanta-cinc persones: És possible que Esteve no estiguera citant de cap versicle en particular de les Escripures Hebrees quan va dir que el número total de la família de Jacob en Egipte era 75. Esta xifra no es troba en el text masorètic de les Escripures Hebrees. Gn 46:26 diu: «Els membres de la família de Jacob, els seus descendents directes que van entrar a Egipte, eren un total de seixanta-sis, sense comptar les mullers dels seus fills». I el versicle 27 en la *Traducció del Nou Món* continua dient que el total de membres de la família de Jacob que van entrar a Egipte era de «setanta» persones. En estos versicles se segueixen criteris diferents per a comptar les persones. La primera xifra pareix que només inclou els seus descendents naturals; i la segona, el total dels qui van entrar a Egipte. El nombre de descendents de Jacob també es menciona en Ex 1:5 i en Dt 10:22, on diu en els dos casos que n'eren «setanta». Pel que sembla, Esteve dona una tercera xifra que inclou a més membres de l'extensa família de Jacob. Alguns suggerixen que esta xifra inclou els fills i nets de Manassés i Efraïm, fills de Josep, mencionats en la *Septuaginta* en Gn 46:20. Altres diuen que la xifra inclou les mullers dels fills de Jacob, a les quals se'ls exclou específicament en Gn 46:26. Així que el número «setanta-cinc» deu ser un gran total. No obstant, també és possible que Esteve donara eixa xifra basant-se en còpies de les Escripures Hebrees que circulaven en el segle I. Durant anys, els erudits sabien que «75» era la xifra que apareix en la *Septuaginta* grega, en Gn 46:27 i Ex 1:5. A més, en el segle XX, es van descobrir dos fragments dels rotllos del mar Mort d'Ex 1:5 en hebreu, on també apareix la xifra «75». És possible que Esteve es basara en algun d'estos textos antics quan va dir eixa xifra. Independentment de quina siga la correcta, la xifra que diu Esteve simplement indica una manera diferent de comptar el nombre total dels descendents de Jacob.

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 47:1-17) Josep anà a informar el faraó: «Mon pare i els meus germans ja han arribat del país de Canaan amb els seus ramats d'ovelles, cabres i vaques i amb tots els seus béns. Són ací, a la regió de Goixen.»² Josep va escollir cinc dels seus germans i els va presentar al faraó.³ Aquest els va preguntar: «Quin ofici teniu?» Ells respongueren: «Els teus servents som pastors d'ovelles i cabres, tant nosaltres com els nostres pares.»⁴ I van afegir: «La fam és forta, al país de Canaan. Hem vingut a residir ací com a immigrants, ja que nosaltres, servents teus, no trobem pasturatges per als ramats. Permet, doncs, als teus servents que puguem habitar a la regió de Goixen.»⁵⁻⁶ El faraó digué llavors a Josep: «Que visquen a la regió de Goixen. I, si creus que entre ells hi ha hòmens experimentats, posa'ls de majorsals del meu bestiar.» Jacob, doncs, amb els seus fills va venir a Egipte a trobar Josep. El faraó digué encara a Josep: «Ton pare i els teus germans ja són ací amb tu. Pots disposar de tot el país. Fes-los viure a la regió millor.»⁷ Josep va fer venir son pare Jacob i el presentà al faraó. Jacob va saludar el faraó,⁸ i aquest li preguntà: «Quants anys tens?»⁹ Jacob li va respondre: «Ja fa cent trenta anys que vaig d'ací d'allà com un immigrant. Pocs i roïns han estat els anys de la meua vida, i encara no he arribat a l'edat dels meus pares, que eren immigrants com jo.»¹⁰ Jacob tornà a saludar el faraó i va eixir del palau reial.¹¹ Josep va fer viure son pare i els seus germans a la millor regió d'Egipte, als voltants de la ciutat de Ramsés, tal com havia ordenat el faraó, i els va donar terres en propietat.¹² Josep mantenia son pare, els seus germans i tota la família de son pare, juntament amb tots els seus fills.¹³ La fam era tan greu que ja no hi havia pa en tot del país. A Egipte i a Canaan la gent defallia de tan-

ta fam. ¹⁴ Josep, mentrestant, acumulava tots els diners que hi havia a Egipte i a Canaan a canvi del gra que li compraven, i ingressava aquests diners al tresor del faraó. ¹⁵ Però quan es van haver acabat els diners al país d'Egipte i al de Canaan, tots els egipcis van recórrer a Josep dient: «Dóna'ns pa. ¿Has de veure com morim de fam, perquè ja no tenim diners?» ¹⁶ Josep els contestà: «Si heu acabat els diners, porteu-me el bestiar, i jo vos donaré menjar a canvi del bestiar.» ¹⁷ Ells duïen el seu bestiar a Josep, i aquest els procurava menjar a canvi dels cavalls, a canvi dels ramats d'ovelles i cabres i de vaques, i a canvi dels ases. Durant tot aquell any, Josep els va assegurar el pa a canvi dels seus ramats.

Aliment en temps de fam

(Gènesi 47:13) La fam era tan greu que ja no hi havia pa en tot del país. A Egipte i a Canaan la gent defallia de tanta fam.

(Gènesi 47:16) Josep els contestà: «Si heu acabat els diners, porteu-me el bestiar, i jo vos donaré menjar a canvi del bestiar.»

(Gènesi 47:19, 20) ¿Hem de morir de fam davant els teus ulls i s'han de perdre els nostres camps? Compra'ns a nosaltres amb les nostres propietats a canvi de pa: tots nosaltres, amb les nostres propietats, serem esclaus del faraó. Però dóna'ns llavor perquè puguem sobreviure i les nostres terres no es tornen ermes.» ²⁰ Josep va comprar per al faraó totes les terres d'Egipte, perquè un per un tots els egipcis venien el seu camp, obligats per la fam. Així, el país sencer va acabar essent propietat del faraó.

(Gènesi 47:23-25) Josep va dir al poble: «Hui vos he comprat, a vosaltres i les vostres terres, per al faraó. Ací teniu la llavor per a sembrar els camps. ²⁴ Al moment de la collita, en donareu una cinquena part al faraó, mentre que les altres quatre parts seran

per a vosaltres: vos serviran per a sembrar els camps i per a alimentar-vos, vosaltres, les vostres famílies i els vostres infants.» ²⁵ Ells van respondre: «Ens has salvat la vida. N'hi ha prou, senyor, que ens concedesques el teu favor; nosaltres acceptem de ser esclaus del faraó.»

(Amós 8:11) Vénen dies que enviaré fam al país: no fam de pa ni set d'aigua, sinó fam d'escoltar la meua paraula. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Continua alimentant-te dels recordatoris de Jehová

(Isaïes 25:6) En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles un banquet de plats gustosos i de vins selectes: de plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats.

(Isaïes 55:1) «Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners! Compru i mengeu, veniu i compru llet i vi sense diners, sense pagar res!

(Isaïes 65:13) Ara, doncs, jo, el Senyor, Déu sobirà, vos faig saber això: Els meus servents menjaran, i vosaltres passareu fam; els meus servents podran beure, i vosaltres passareu set; els meus servents viuran feliços, i vosaltres estareu avergonyits;

(Mateu 24:45) ¿Qui és el servent fidel i sensat a qui l'amo ha confiat la gent de sa casa perquè els done l'aliment al temps degut?

DEL 15 AL 21 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 48-50

«Els majors tenen molt a compartir»

(Gènesi 48:21, 22) Després Israel va dir a Josep: «Jo estic a punt de morir, però Déu serà

amb vosaltres i vos farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo et done un tossal de més que als teus germans: el tossal de Siquem, que vaig conquerir als amorreus amb la meua espasa i el meu arc.»

it-2 12 § 1

Jacob

Poc abans de morir, Jacob va beneir els seus nets, els fills de Josep, i per direcció divina va posar a Efraïm, el jove, per davant de Manassés, el major. Després li va dir a Josep que rebria la part doble de l'herència que li corresponia al primogènit: «Et done un tossal de més que als teus germans: el tossal de Siquem, que vaig conquerir als amorreus amb la meua espasa i el meu arc» (Gn 48:1-22; 1Cr 5:1). Jacob havia comprat pacíficament el terreny pròxim a Siquem als fills d'Hamor (Gn 33:19, 20). Per tant, sembla que la promesa a Josep era una expressió de la fe de Jacob, en la qual es profetitzava la futura conquesta de Canaan per part dels seus descendents, parlant d'ella com si ja s'haguera realitzat per mitjà de la seua espasa i el seu arc (consulta AMORREU). Josep va tindre una doble part en la terra conquistada perquè les tribus d'Efraïm i Manassés van rebre una part cada una.

(Gènesi 49:1) Jacob va cridar els seus fills i els digué: «Reuniu-vos i vos anunciaré el que vos passarà en el futur:

it-2 1167 § 5

Últims dies

La profecia de Jacob quan estava a punt de morir. Quan Jacob va dir als seus fills «reuniu-vos i vos anunciaré el que vos passarà en el futur», o «en la part final dels dies» (NM), s'estava referint al temps en què es començarien a complir les seues paraules (Gn 49:1). Més de dos-cents anys abans, Jehovà li havia dit a Abram (Abraham), l'avi de Jacob, que als seus descendents se'ls oprimiria durant 400 anys (Gn 15:13). Per tant, en este cas, el futur al

qual es referia Jacob com «la part final dels dies» no podria començar fins que s'acabaren els 400 anys d'opressió. (Per a més detalls sobre Gènesi 49, consulta els articles sobre els fills de Jacob pels seus respectius noms.) També és possible que esta profecia tinguera una aplicació posterior relacionada amb «l'Israel de Déu» (Ga 6:16; Rm 9:6).

(Gènesi 50:24, 25) Un dia, Josep va dir als seus germans: «Jo em moriré prompte. Però Déu vindrà a ajudar-vos i vos farà pujar des d'aquest país cap a la terra que ell va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob.» ²⁵ Després Josep va conjurar els descendents d'Israel dient-los: «Quan Déu vindrà a ajudar-vos, endueu-vos d'ací els meus ossos.»

w07 1/6 28 § 10

Els majors: una benedicció per als jòvens

¹⁰ Els majors també poden ser una bona influència per als seus germans cristians. Quan Josep, el fill de Jacob, ja era vell, va fer un senzill acte de fe que tingué un gran efecte en milions d'adoradors verídics que van viure posteriorment. Tenia 110 anys quan «disposà el trasllat dels seus ossos», és a dir, va ordenar que quan els israelites isqueren finalment d'Egipte, s'emportaren els seus ossos amb ells (Hebreus 11:22; Gènesi 50:25). Durant els molts anys de dura esclavitud que seguiren a la mort de Josep, eixes instruccions van ser per als israelites un motiu d'esperança, ja que els garantia que algun dia arribaria la seua alliberació.

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 49:19) A Gad l'atacaran incursions de bandolers; però, quan ell els ataque, no els deixarà de perseguir.

w04 1/6 15 § 4, 5

Feliços els qui donen glòria a Déu

⁴ Abans d'entrar en la terra promesa, la tribu israelita de Gad va demanar establir-se en la regió de l'est del Jordà, que era excel·lent per

als ramats (Nombres 32:1-5). Viure allí comportava reptes importants. Les tribus a l'oest del riu tenien la vall del Jordà com a defensa natural contra les invasions militars (Josué 3: 13-17). Per contra, l'obra *Geografia històrica de la Tierra Santa*, per George Adam Smith, explica respecte a les terres de l'est del riu: «S'allarguen fins a l'altiplà aràbic pràcticament sense cap barrera natural. Com a conseqüència, han estat exposades en totes les èpoques a la invasió dels nòmades famolencs, alguns dels quals queien sobre elles com eixams cada any en busca de pastures».

⁵ Com aguantaria la tribu de Gad eixa presió constant? Segles abans, el seu avantpassat Jacob va profetitzar quan estava a punt de morir: «A Gad l'atacaran incursions de bandolers; però, quan ell els ataque, no els deixarà de perseguir» (Gènesi 49:19). En principi, estes paraules podrien paréixer negatives. Però, en realitat, equivalien a un manament per a que els gadites es defengueren. Jacob els va assegurar que si contraatacaven, els invasors es retirarien humiliats i serien perseguits per la rereguarda.

(Gènesi 49:27) Benjamí és un llop que destrossa: al matí devora una presa, a la vesprada en reparteix les despulles.

it-1 313 § 5

Benjamí

En la profecia que Jacob va dir poc abans de morir es presenta als descendents de Benjamí com a lluitadors hàbils. Ell va dir d'este fill estimat: «Benjamí és un llop que destrossa: al matí devora una presa, a la vesprada en reparteix les despulles» (Gn 49:27). Els lluitadors benjaminites destacaven per la seua habilitat amb la fona i, «tant amb la dreta com amb l'esquerra, podien llançar una pedra contra un cabell sense fallar el tir» (Jt 20:16; 1Cr 12:2). El jutge esquerà Ehud, executor del tirànic rei Eglon, també era de la tribu de Benjamí (Jt 3:15-21). A més, «al matí» del regne d'Israel, la tribu de Benjamí, encara que se l'anomenava «una de les tribus

més menudes d'Israel», va proveir el primer rei d'Israel: Saul, fill de Quix, qui va demostrar ser un excepcional guerrer contra els filisteus (1Sa 9:15-17, 21). De la mateixa manera, «a la vesprada» de la nació d'Israel, la tribu de Benjamí va proveir la reina Ester i el primer ministre Mar-doqueu, els quals van ser utilitzats per a salvar els israelites de l'aniquilació davall l'imperi persa (Est 2:5-7).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 49:8-26) Judà, els teus germans t'enaltiran. Agafaràs pel coll els enemics, es prosternaran davant de tu els teus germans.

⁹ Judà, fill meu, ets un cadell de lleó que tornes de la caça. Com un lleó et gites i t'estires. Ets una lleona. Qui et farà alçar? ¹⁰ El ceptre no serà mai pres de Judà, no mancarà als seus fills el comandament, fins que vindrà aquell a qui pertany i a qui els pobles obeiran. ¹¹ Fermarà a la vinya el seu pollí, als ceps triats, el fill de la somera; rentarà amb vi la seua roba, amb sang de raïms la seua túnica. ¹² Tindrà els ulls tèrbols de tant de vi, les dents blanques de tanta llet. ¹³ Zabuló viurà vora la mar, serà una badia on les naus fondejaran. El seu territori arribarà fins a Sidó. ¹⁴ Issacar és un ase robust, gitat entre les cledes. ¹⁵ Veu que és bonic el seu lloc de repòs, que el país és agradable, i ajup l'espatla davall la càrrega, sotmés a treballs forçats. ¹⁶ Dan farà de jutge del seu poble, com una de les tribus d'Israel. ¹⁷ Serà una serp vora el camí, un escurçó vora la ruta; picarà la pota del cavall i farà caure d'esquena el cavaller. ¹⁸ Senyor, jo espere la teua salvació. ¹⁹ A Gad l'atacaran incursions de bandolers; però, quan ell els ataque, no els deixarà de perseguir. ²⁰ Aser tindrà un pa suculent, farà que siga les delícies dels reis. ²¹ Neftalí és una cérvola en llibertat, que cria cervatells bonics. ²² Josep és un plançó fruitós, un plançó fruitós vora una font;

els seus brots s'enfilen paret amunt. ²³ L'han provocat disparant en contra d'ell, l'han atacat llançant-li sagetes. ²⁴ Però el seu arc es manté ferm, mentre ell mou àgilment braços i mans, pel poder del Déu fort de Jacob, pel nom del Pastor, la Roca d'Israel. ²⁵ Que el Déu del teu pare t'ajude, que el Déu totpoderós et beneïska: benediccions de dalt el cel, benediccions de les aigües abismals, davall la terra; benediccions de la dona que és fecunda, ²⁶ benediccions de ton pare, més potents que les benediccions de les muntanyes antigues, millors que les delícies de les collades eternes. Que totes elles davallen damunt el cap de Josep, sobre el front del qui ha estat consagrat sobre els germans.

Els majors tenen molt a compartir

(Gènesi 48:21, 22) Després Israel va dir a Josep: «Jo estic a punt de morir, però Déu serà amb vosaltres i vos farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo et done un tossal de més que als teus germans: el tossal de Siquem, que vaig conquerir als amorreus amb la meua espasa i el meu arc.»

(Gènesi 49:1) Jacob va cridar els seus fills i els digué: «Reuniu-vos i vos anunciaré el que vos passarà en el futur:

(Gènesi 50:24, 25) Un dia, Josep va dir als seus germans: «Jo em moriré prompte. Però Déu vindrà a ajudar-vos i vos farà pujar des d'aquest país cap a la terra que ell va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob.» ²⁵ Després Josep va conjurar els descendents d'Israel dient-los: «Quan Déu vindrà a ajudar-vos, endueu-vos d'ací els meus ossos.»

(Salm 71:17, 18) M'instrueixes, Déu meu, des de menut, i encara hui proclame les teues meravelles. ¹⁸ I ara que sóc vell, amb cabells blancs, no m'abandones, Déu meu, fins que proclame el teu poder a aquesta generació, la teua força a tots els qui vindran.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Què pots aprendre dels germans d'experiència?

(Gènesi 48:21, 22) Després Israel va dir a Josep: «Jo estic a punt de morir, però Déu serà amb vosaltres i vos farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo et done un tossal de més que als teus germans: el tossal de Siquem, que vaig conquerir als amorreus amb la meua espasa i el meu arc.»

(Gènesi 50:24, 25) Un dia, Josep va dir als seus germans: «Jo em moriré prompte. Però Déu vindrà a ajudar-vos i vos farà pujar des d'aquest país cap a la terra que ell va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob.» ²⁵ Després Josep va conjurar els descendents d'Israel dient-los: «Quan Déu vindrà a ajudar-vos, endueu-vos d'ací els meus ossos.»

(Deuteronomi 4:9, 10) Tanmateix, estigues atent i mira bé de no oblidar mai els fets que els teus ulls han contemplat. Que durant tota la vida no se t'esborren de la memòria: fes-los conèixer als teus fills i als fills dels teus fills. ¹⁰ Recorda el dia que vas comparèixer davant del Senyor, el teu Déu, a l'Horeb. El Senyor m'havia dit: «Convoca'm el poble i els comunicaré els meus manaments. Així aprendran a reverenciar-me mentre visquen sobre la terra i ho ensenyaran als seus fills.»

(Salm 78:4-7) no ho amagarem als nostres fills, i ells ho contaran als qui vindran: són les gestes glorioses del Senyor, el seu poder i els seus prodigis. ⁵ Ell va fer un pacte amb el poble de Jacob, donà una llei als fills d'Israel. Ell va manar als nostres pares que tot això ho ensenyaren als seus fills, ⁶ perquè ho conegueren els qui vindran i els fills que naixeran després. Que s'alcen, doncs, i ho conten als seus fills, ⁷ perquè posen en Déu la confiança, no obliden mai més les seues obres i guarden els seus manaments.

DEL 22 AL 28 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | ÈXODE 1-3

«Jo seré el qui seré»

(Èxode 3:13) Moisès va dir a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: “El Déu dels vostres pares m’envia a vosaltres”, si ells em pregunten: “Quin és el seu nom?”, què els he de respondre?»

w13 15/3 25 § 4

Honrem el gran nom de Jehovà

4 Llig Èxode 3:10-15. Quan Moisès tenia 80 anys, Déu li va donar una important comissió: «Vés-hi i fes eixir d’Egipte els israelites, el meu poble». Moisès va respondre respectuosament amb una pregunta que tenia un profund significat; li va preguntar quin era el seu nom. Tenint en compte que el nom de Déu feia molt de temps que es coneixia, què pretenia Moisès al fer aquella pregunta? Evidentment, volia saber més sobre *la persona que portava eixe nom*, és a dir, conèixer fets que convenceren al seu poble que Déu realment els anava a alliberar. És comprensible que Moisès estiguera preocupat, ja que feia molt de temps que els israelites estaven esclavitzats i potser dubtarien que el Déu dels seus avantpassats *poguera* alliberar-los. Alguns d’ells fins i tot estaven adorant a déus egipcis! (Ez 20:7, 8)

(Èxode 3:14, nota) Llavors Déu digué a Moisès: «Jo seré el qui seré». I afegí: «Digues als israelites: “Jo seré” m’envia a vosaltres.»

kr 43, quadro

EL SIGNIFICAT DEL NOM DE DÉU

El nom *Jehovà* té l’origen en un verb hebreu que significa ‘arribar a ser’. Alguns erudits creuen que en este cas el verb està en forma causativa. Per això, molts entenen que el nom de Déu significa ‘Ell causa que arribi a ser’. Esta definició casa amb el paper de Jehovà com

a Creador. Ell va causar que l’univers i tots els sers intel·ligents arribaren a existir. I no només això, continua causant que la seua voluntat i el seu propòsit arriben a ser una realitat.

Llavors, com s’ha d’entendre la resposta que Jehovà va donar a la pregunta de Moisès? Moisès va preguntar: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: “El Déu dels vostres pares m’envia a vosaltres”, si ells em pregunten: “Quin és el seu nom?”, què els he de respondre?». Jehovà li va respondre: «Jo seré el qui seré [“Jo Seré el que Jo Decidisca Ser”, NM]» (Èxode 3: 13, 14, nota).

Fixem-nos que Moisès no li estava demanant a Jehovà que li revelara el seu nom. Ell ja el coneixia, i els israelites també. Moisès volia que Jehovà li revelara algun aspecte que enfortira la fe del poble en la classe de Déu que és, aspecte tal volta implícit en el significat del seu nom. Per tant, al respondre: «Jo Seré el que Jo Decidisca Ser», Jehovà li estava revelant un aspecte meravellós de la seua naturalesa: en cada situació ell arriba a ser el que faça falta per a complir el seu propòsit. Per exemple, per a Moisès i els israelites, Jehovà va arribar a ser el seu Salvador, Legislador, Protector i molt més. Per tant, el mateix Jehovà *decidix ser* el que faça falta per a complir les promeses que li fa al seu poble. Tot i això, el seu nom no només inclou esta idea; no es limita al que ell mateix decidix ser. També implica que ell pot fer que la seua creació arribi a ser el que faça falta per a complir el Seu propòsit.

Buscant joies en la Bíblia

(Èxode 2:10) Quan l’infant va ser gran, la mare el va dur a la filla del faraó, que l’adoptà com a fill i li posà el nom de Moisès, perquè va dir: «L’he tret de l’aigua.»

g04 8/4 6 § 4

Moisès: mite o realitat?

¿No és un disbarat pensar que una princesa egípcia adoptara un xiquet aixina? No, perquè

la religió del país ensenyava que les obres de misericòrdia eren un requisit per a entrar al cel. Respecte als costums d'adopció, l'arqueòloga Joyce Tyldesley observa: «La dona egípcia havia aconseguit igualtat amb l'home egipci. Disfrutaven dels mateixos drets legals i econòmics, almenys en teoria, i [...] podien exercir el dret d'adopció». De fet, l'antic Papir d'Adopció documenta que una dona egípcia va adoptar els seus esclaus. Pel que fa a la contractació de la mare de Moisès com a nodrissa, *The Anchor Bible Dictionary* diu: «En els contractes d'adopció mesopotàmics trobem similituds amb el fet que se li pagara a la mare biològica de Moisès per alletar-lo».

(Èxode 3:1) Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu.

w04 15/3 24 § 4

Punts destacats del llibre d'Èxode

3:1. Quina classe de sacerdot era Jetró? En temps dels patriarques, el cap de família feia el paper de sacerdot per a la seua família. Jetró era el cap patriarcal d'una tribu de madianites. Com estos madianites eren descendents d'Abraham per mitjà de Queturà, és possible que conegueren l'adoració a Jehovà (Gènesi 25:1, 2)

Lectura de la Bíblia

(Èxode 2:11-25) Moisès es va fer gran. Un dia va eixir a veure els seus germans hebreus i s'adonà dels treballs forçats que els imposaven. Tot passant va trobar un egipci que pegava a un dels seus germans. ¹² Va mirar a banda i banda i, veient que no hi havia ningú, va matar l'egipci i l'enterrà a l'arena. ¹³ L'endemà va tornar a eixir, trobà dos hebreus que es barallaven i va dir al qui no tenia raó: «Per què pegues a un company?» ¹⁴ Ell li replicà: «¿Qui t'ha nomenat cap o jutge nostre? ¿Que potser em vols matar tal

com vas matar l'egipci?» Llavors Moisès agafà por, perquè pensava: «Així, doncs, el fet és conegut.» ¹⁵ També el faraó ho va saber i intentava matar Moisès. Però ell va fugir lluny del faraó i es refugià al país de Madian. Arribat allí, es va asseure al costat d'un pou. ¹⁶ El sacerdot de Madian tenia set filles, que van anar a pouar aigua per omplir les piques i abeurar el ramat del seu pare. ¹⁷ Llavors van arribar uns pastors que volien fer-les fora. Però Moisès es va alçar, les va defensar i abeurà el ramat que elles duïen. ¹⁸ Quan van tornar a casa de son pare, que es deia Reuel, ell els digué: «Com és que hui torneu tan prompte?» ¹⁹ Elles li van respondre: «Un egipci ens ha defès contra els pastors; fins i tot ens ha pouat l'aigua i ha abeurat el ramat.» ²⁰ Ell els digué: «I on és, aquest home? Per què l'heu deixat allí? Aneu a buscar-lo i que vinga a menjar amb nosaltres.» ²¹ Moisès es va quedar de bona gana amb aquell home, que li donà la seua filla Siporà per muller. ²² Ella va tenir un fill, i Moisès li posà el nom de Guerxom (que significa «immigrant allí»), perquè va dir: «Sóc un immigrant en una terra estrangera.» ²³ Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins a Déu, ²⁴ que va escoltar els seus gemecs i es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. ²⁵ Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seua situació.

«Jo seré el qui seré»

(Èxode 3:13, 14, nota) Moisès va dir a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: “El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres”, si ells em pregunten: “Quin és el seu nom?”, què els he de respondre?» ¹⁴ Llavors Déu digué a Moisès: «Jo seré el qui seré.» I afegí: «Digues als israelites: “Jo seré” m'envia a vosaltres.»

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w02 15/6 10 § 6–11 § 3

Un tresor més gran que els tresors d'Egipte

Quan Moisès tenia 40 anys i es podria haver convertit en un autèntic egipci, «va eixir a veure els seus germans hebreus i s'adonà dels treballs forçats que els imposaven». El que va passar després evidencià que no ho va fer només per curiositat, sinó que desitjava ajudar-los. Al vore com un egipci pegava a un hebreu, va intervenir i matà l'egipci. Això va mostrar que el cor de Moisès estava amb els seus germans. L'egipci probablement era un oficial que estava complint amb el seu deure quan el va matar. Des del punt de vista dels egipcis, Moisès havia de ser lleial al faraó. Però a Moisès el va moure l'amor per la justícia, una qualitat que va demostrar al sendemà quan va reprendre un hebreu que estava pegant-li injustament al seu company. Moisès desitjava alliberar els hebreus de la seua dura esclavitud, però quan el faraó es va enterar de la seua deserció, el va intentar matar i Moisès va haver de fugir a Madian (Èxode 2:11-15; Fets 7:23-29)*.

El moment en què Moisès volia alliberar el poble de Déu no coincidia amb el moment que Jehovà tenia pensat. Tot i això, les seues accions van revelar la seua fe. En Hebreus 11:24-26 diu: «Gràcies a la fe, Moisès, quan ja era gran, va renunciar als avantatges de ser fill de la filla del faraó. Preferí ser maltractat amb el poble de Déu que fruir per un cert temps d'una vida de pecat». Per què? «Per a ell, que tenia la mirada posada en la recompensa futura, sofrir els oprobis del Crist era un tresor més gran que tots els tresors d'Egipte.» Este ús excepcional de l'expressió «el Crist», que significa 'l'ungit', aplica a Moisès en el sentit que més

* El zel de Moisès per la justícia es va tornar a evidenciar quan va arribar a Madian com a fugitiu i va defensar unes pastores indefenses (Èxode 2:16, 17).

tard rebria una comissió especial directament de Jehovà.

Imagina-t'ho! Moisès havia rebut una educació que només estava a l'abast d'un aristòcrata egipci. La seua posició li ofería una carrera brillant i tots els plaers que poguera imaginar, però ho va rebutjar tot. Per a ell, la vida en la cort del faraó, l'opressor, i l'amor per Jehovà i la justícia eren incompatibles. Conèixer les promeses que Déu havia fet als seus avantpassats Abraham, Isaac i Jacob i meditar en elles va fer que Moisès preferís disfrutar de l'aprovació divina. Com a resultat, Jehovà va poder utilitzar-lo per a complir els Seus propòsits donant-li el paper més privilegiat.

Tots ens enfrontem al repte de decidir quines són les coses més importants. Igual que Moisès, potser has de prendre una decisió difícil. Per exemple, si has d'abandonar certa pràctica o alguna cosa que aparentment et convé, ¿ho faràs sense importar el que coste? Si has de prendre una decisió aixina, recorda que per a Moisès la seua amistat amb Jehovà era més valuosa que tots els tresors d'Egipte, i mai se'n va penedir.

DEL 29 DE JUNY AL 5 DE JULIOL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | ÈXODE 4, 5

«Jo seré amb tu quan parles»

(Èxode 4:10) Moisès va dir al Senyor: «Senyor, et demane que m'excuses. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No m'ixen les paraules.»

(Èxode 4:13) Moisès va insistir: «T'ho suplique, Senyor, envia-hi algun altre.»

w10 15/10 13

Les excuses: com les veu Jehovà?

«No em veig capaç.» Potser penses que no estàs capacitat per a ser ministre de les bones notícies. Alguns servents fidels de Jehovà de

temps bíblics tampoc se sentiren capaços de complir amb les seues assignacions. Posem per exemple el cas de Moisès. En una ocasió, quan va rebre una comissió de Jehovà, va dir: «Senyor, et demane que m'excuses. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No m'ixen les paraules». Encara que Jehovà li va assegurar que l'ajudaria, Moisès replicà: «T'ho suplique, Senyor, envia-hi algun altre» (Èxode 4:10-13). Com va reaccionar Jehovà?

(Èxode 4:11, 12) El Senyor li respongué: «Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que siga cec? ¿No sóc jo, el Senyor? ¹² Ara, per tant, vés, que jo seré amb tu quan parles i t'ensenyaré què has de dir.»

w14 15/4 9 § 5, 6

Veus el Déu que és «invisible»?

⁵ Abans que Moisès tornara a Egipte, Déu li va ensenyar un principi essencial, el mateix principi que més tard Moisès registraria en el llibre de Job: «Venerar el Senyor és la saviesa» (Jb 28:28). Per a ajudar a Moisès a adquirir eixe temor i actuar amb saviesa, Jehovà li va fer vore la gran diferència que existix entre els humans i el Déu Totpoderós. Li preguntà: «Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que siga cec? ¿No sóc jo, el Senyor?» (Ex 4:11).

⁶ Quina era la lliçó? Moisès no tenia per què tindre por. Era Jehovà qui l'havia enviat i qui li donaria tot lo necessari per a portar el Seu missatge al faraó. A més, el faraó no era rival per a Jehovà. Després de tot, no era la primera volta que els servents de Déu havien estat en perill davall la governació egípcia. És possible que Moisès meditara en com Jehovà havia protegit a Abraham, a Josep i inclús a ell mateix durant els regnats de faraons anteriors (Gn 12:17-19; 41:14, 39-41; Ex 1:22-2:10). Com tenia fe en Jehovà, «el Déu invisible», Moisès es va presentar amb valentia davant del faraó i va

declarar cada paraula que Jehovà li havia encomanat que diguera.

(Èxode 4:14, 15) El Senyor, irritat contra Moisès, li va dir: «¿No tens el teu germà Aaron, el levita? Jo sé que ell parla bé. Mira, ara mateix et ve a trobar i s'alegrarà sincerament de veure't. ¹⁵ Parla amb ell i explica-li què ha de dir. Jo seré amb tu i amb ell quan parlareu i vos ensenyaré què heu de fer.»

w10 15/10 14

Les excuses: com les veu Jehovà?

Jhovà no va eximir a Moisès de complir amb la seua comissió, però sí que va nomenar a Aaron per a que l'ajudara (Ex 4:14-17). A més, durant els següents anys, Jehovà mai el va abandonar i sempre li va donar tot el que necessitava per a complir amb les seues assignacions. Hui en dia, podem estar segurs que Jehovà motivarà germans d'experiència per a que ens ajuden en el nostre servici. És més, la Paraula de Déu ens assegura que Jehovà ens capacitarà per a fer el que ens ha manat (2Co 3:5, consulta el quadro «Els anys més feliços de la meua vida»).

Buscant joies en la Bíblia

(Èxode 4:16) Ell parlarà al poble en lloc teu; ell et farà de portaveu i tu li faràs de déu.

w04 15/3 24 § 6

Punts destacats del llibre d'Èxode

4:16. Com li va fer Moisès «de déu» a Aaron? Com Moisès era el representant de Déu, seria per a Aaron com «déu», i Aaron parlaria en representació de Moisès.

(Èxode 5:2) El faraó va respondre: «Qui és el Senyor perquè jo n'haja de fer cas i deixe eixir Israel? Ni conec el Senyor ni deixaré eixir els israelites.»

it-2 42 § 5

Jhovà

Per tant, «conéixer» no significa simplement estar informat o saber d'alguna cosa o algú.

L'estúpid Nabal coneixia el nom de David, però va preguntar: «Qui és David?», com dient: «Quina importància té ell?» (1Sa 25:9-11; compara-ho amb 2Sa 8:13). De la mateixa manera, el faraó li va dir a Moisés: «Qui és el Senyor [Jehovà] perquè jo n'haja de fer cas i deixe eixir Israel? Ni conec el Senyor [Jehovà] ni deixaré eixir els israelites» (Ex 5:1, 2). Amb estes paraules, el faraó estava dient que no reconeixia a Jehovà com al Déu verdader, ni com algú que tinguera autoritat sobre el rei d'Egipte i els seus assumptes, o que tinguera poder per a imposar la Seua voluntat, tal com havia anunciat per mitjà de Moisés i Aaron. Però ara el faraó i tot Egipte, junt amb els israelites, arribarien a conèixer el verdader significat d'eixe nom, la persona a qui representava. Tal com Jehovà li va mostrar a Moisés, això arribaria a passar com a resultat del compliment del Seu propòsit per a Israel: alliberant-los, donant-los la terra promesa i, d'esta manera, complint el Seu pacte amb els seus avantpassats. Com va dir Déu: «Llavors sabreu que jo sóc el Senyor [Jehovà], el vostre Déu» (Ex 6:4-8; consulta TOTPODE-RÓS).

Lectura de la Bíblia

(Èxode 4:1-17) Moisés va respondre: «Els israelites no em creuran ni m'escoltaran. Diran: "No és veritat que se t'haja aparegut el Senyor Déu.»» ² El Senyor li preguntà: «Què tens, a la mà?» Moisés respongué: «Un bastó.» ³ El Senyor li va ordenar: «Tira'l a terra.» Ell el va tirar, i el bastó es convertí en una serp. Quan la va veure, Moisés es féu arrere. ⁴ El Senyor li va dir: «Allarga la mà i agafa-la per la cua.» Ell va allargar la mà i l'agafà. I, a la seua mà, la serp es va convertir una altra vegada en un bastó. ⁵ El Senyor va afegir: «Així creuran que se t'ha aparegut el Senyor, el Déu dels seus pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.» ⁶ El Senyor li digué encara: «Posa't la

mà al pit.» Ell ho va fer així i, quan la va llevar, era plena de lepra, blanca com la neu. ⁷ Després el Senyor li digué: «Posa't una altra vegada la mà al pit.» Ell va fer-ho així i, quan la va llevar del pit, tornava a ser com abans. ⁸ El Senyor va afegir: «Si no et volen creure i no fan cas de tu pel primer prodigi, et creuran pel segon. ⁹ I si tampoc no et creuen ni fan cas d'aquests dos prodigis, vés a buscar aigua del Nil i escampa-la per terra; l'aigua que hauràs tret del riu es convertirà en sang.» ¹⁰ Moisés va dir al Senyor: «Senyor, et demane que m'excuses. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No m'ixen les paraules.» ¹¹ El Senyor li respongué: «Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que siga cec? ¿No sóc jo, el Senyor?» ¹² Ara, per tant, vés, que jo seré amb tu quan parles i t'ensenyaré què has de dir.» ¹³ Moisés va insistir: «T'ho suplique, Senyor, envia-hi algun altre.» ¹⁴ El Senyor, irritat contra Moisés, li va dir: «¿No tens el teu germà Aaron, el levita? Jo sé que ell parla bé. Mira, ara mateix et ve a trobar i s'alegrarà sincerament de veure't. ¹⁵ Parla amb ell i explica-li què ha de dir. Jo seré amb tu i amb ell quan parlareu i vos ensenyaré què heu de fer. ¹⁶ Ell parlarà al poble en lloc teu; ell et farà de portaveu i tu li faràs de déu. ¹⁷ I pren també el bastó; et servirà per a fer els prodigis.»

«Jo seré amb tu quan parles»

(Èxode 4:10-15) Moisés va dir al Senyor: «Senyor, et demane que m'excuses. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No m'ixen les paraules.» ¹¹ El Senyor li respongué: «Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que siga cec? ¿No sóc jo, el Senyor?» ¹² Ara, per tant, vés, que jo seré amb tu quan parles i t'ensenyaré

què has de dir.» ¹³ Moisès va insistir: «T'ho suplique, Senyor, envia-hi algun altre.» ¹⁴ El Senyor, irritat contra Moisès, li va dir: «¿No tens el teu germà Aaron, el levita? Jo sé que ell parla bé. Mira, ara mateix et ve a trobar i s'alegrarà sincerament de veure't. ¹⁵ Parla amb ell i explica-li què ha de dir. Jo seré amb tu i amb ell quan parlareu i vos ensenyaré què heu de fer.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Com utilitzar els Exemples de conversacions

(1 Corintis 9:22, 23) M'he fet dèbil amb els dèbils per guanyar els dèbils; m'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costara el que costara. ²³ Tot ho faig a causa de l'evangelí, per poder-hi tenir part.

Tu pots predicar i ensenyar!

(Èxode 4:10) Moisès va dir al Senyor: «Senyor, et demane que m'excuses. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No m'ixen les paraules.»

(Èxode 4:13) Moisès va insistir: «T'ho suplique, Senyor, envia-hi algun altre.»

(1 Pere 4:11) Si algú parla, que siga per transmetre paraules de Déu; si algú presta un servei, que siga amb les forces que Déu concedeix. Així Déu serà glorificat en tot per Jesucrist. D'ell són la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.

(Èxode 4:11, 12) El Senyor li respongué: «Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que siga cec? ¿No sóc jo, el Senyor? ¹² Ara, per tant, vés, que jo seré amb tu quan parles i t'ensenyaré què has de dir.»

(Jeremies 20:7-9) Senyor, m'has seduït i m'he deixat seduir; has volgut forçar-me i ho has aconseguit. He estat la riota de tot el món, tot el dia es burlen de mi. ⁸ Sempre que parle, he de cridar i anunciar: «Violència, destrucció!» M'has adreçat la teua paraula, i tot el dia m'insulten i m'ultratgen. ⁹ Si em dic: «No pensaré més, no anunciaré la paraula en el seu nom», llavors ella es torna dins de mi com un foc devorador tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut.

